

LẦN ĐẦU TIÊN DIỆN KIẾN ĐỨC MẪU HOÀNG KỂ TỪ NGÀY HÀNH ĐẠO VÀ LIÊN KẾT ĐẾN NHỮNG SỰ KIỆN HIỆN TẠI

Hôm nay ngày 3 tháng 11 năm 2010, trong quán ăn sang trọng của người Đại Hàn, Bibi chiêu đãi các pháp hữu đến từ Việt Nam và Pháp Quốc.

Đang ngồi chờ đợi các món ăn được đem ra, bất chợt, tôi đã thông suốt được một nghi vấn kéo dài hơn hai năm qua và ánh sáng của câu trả lời đã bắt đầu nhấp nháy khoảng 2 ngày nay. Tôi chia sẻ liền với Bibi và các pháp hữu:

- Bây giờ Thầy đã nghe được câu trả lời của Đức Chí Tôn, Thầy dạy lại cho em và các vị biết làm thế nào để nghe được câu trả lời, để sau này mình lập bàn hương án cầu xin với Đức Vua Cha một điều gì đó, mình sẽ biết Đức Vua Cha trả lời như thế nào, dầu rằng tất cả những lễ đàn mình cầu nguyện đều được chứng.

Tôi đã nói với các em về nghi vấn, đúng hơn là một công án đã đi theo tôi suốt hơn 2 năm qua...

...Sau Đại Hội lần thứ 4 chừng hơn một tháng, vào ngày Sinh Nhật của tôi, ngày 3 tháng 9 năm 2008, bà ngoại của tôi qua đời. Tôi cầu nguyện cho bà ngoại, cũng đồng thời lúc ấy, tôi cũng biết được rằng 6 tháng sau đó, sẽ là ngày đi của Mẹ tôi. Tôi đã dâng đến Đức Ngài lời cầu xin cho Mẹ tôi được kéo dài thêm tuổi thọ.

Sau khi nghe Đức Ngài giải thích một số lý do, tôi cũng vẫn giữ chủ kiến của mình và van nài, cuối cùng Ngài cũng chuẩn cho Mẹ tôi thêm một số thời gian. Tôi kỳ kèo thêm nữa, Ngài bảo tôi hãy xin với Đức Vua Cha và Ngài nói “nếu Đức Vua Cha chuẩn cho thì Đức Vua Cha cũng chuẩn cho ... nữa mà thôi!”.

Biết kỳ kèo thêm cũng vậy vì Ngài đã quyết định nên tôi đã báo các đệ tử cùng tôi lập lễ đàn cầu xin với Đức Vua Cha. Và cũng từ khi hội kiến cùng Đức Ngài, lòng tôi luôn có một nghi vấn, thắc mắc mà chắc Đức Ngài cũng cố tình cho tôi cái thắc mắc ấy, có thể gọi đó là một công án cũng được. Công Án ấy là **“Làm sao nghe được Đức Vua Cha trả lời như thế nào?”**

Trong lòng cứ suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ... một công án thật là khó, vì với các Chư Vị khác, các Chư Đức Phật, các Đấng Giáo Chủ Tam Tòa, Cộng Đồng các cõi, từ các Chư Thiên, Chư Thần, các vị Thiên Đế, kể cả Thiên Ma, các Tầng Địa Ngục... nếu cần thiết, tôi đều có thể gặp được. Đàng này, “Đức Vua Cha”, thì làm sao mà gặp? Làm sao mà nghe? Nên chuyện “xin” có lẽ không được, xin “thêm” nếu lỡ chỉ có được ít thì lại càng xa vời... một nghi vấn không có câu trả lời, một mê cung khó có lối thoát.

Trong giai đoạn này, một số anh em trong nhà nổi lên làm... giặc để hành mẹ mình, tôi chỉ giúp mẹ giải quyết trong tương đối và bỏ qua bên tai những lời khiêu khích, thách thức, chọc tức của một số anh em về tôi “chắc nó ngán!”. Tôi cười thầm cho những đứa vô minh. Đời này, tôi biết ngán là cái gì? Nhất là người hiểu Đạo, thì phải biết ở đoạn cuối của cuộc đời thì tất cả những tồn đọng phải được nảy sinh để chấm hết. “Không đời bây giờ thì lúc nào mới đời?”

Sự giải quyết ở cuối đời thường đi vào hai ngã, một ngã là rút ráo để chấm hết mà có thể tiếp tục một chu kỳ mới, một ngã khác là sự chấm hết nằm ở sự bầy nhầy, tức nợ đời thì đã trả cho một kiếp người nhưng còn để lại nhân gian cả một sự bầy nhầy, mà thường cái bầy nhầy ấy là sự quyết định sẽ còn một chu kỳ tiếp nối cộng với cái hậu quả bầy nhầy của ngày hôm nay.

Tuổi Thất Thập thì không thể nào gọi là đoạn đầu của cuộc đời được! Khi ở đoạn cuối thì mọi duyên nghiệp sẽ tận lực đòi. “Thương” cũng là đòi! “Ghét” cũng là đòi! “Chăm lo” cũng là đòi! “Nuôi dưỡng,

chiều chuộng, to nhỏ”... cũng là đòi! Chỉ duy nhất là người tu hành Đắc Pháp đứng ra khỏi vòng lẩn quẩn của luân hồi mới không được gọi là “Đòi!”.

Ở phần đòi, phần của riêng tôi, tôi đã cố tình “gài” Mẹ tôi ở một số điểm để cho Mẹ tôi phải hứa. Nào là đi chơi ở chỗ này, viếng thăm chỗ kia... Chuyện dầu nhỏ nhưng đã mở miệng ra hứa với tôi, cũng như tất cả chúng sanh nào ở cuộc đời này hứa với tôi, họ sẽ không chạy được. Kể cả chuyện nói chơi, nói dỏc, nói lấy có... họ không lường được cái tai hại khi họ nói những điều đó không những riêng tôi mà trước mặt tất cả những kẻ tu hành, xả thân vì chúng sanh cõi Thế.

Cũng như anh của tôi vậy, anh luôn lấy cớ phải vào bệnh viện cấp cứu, để lay động tinh thần của Mẹ mà dễ dàng bắt Mẹ phải ký gia tài... cho anh. Rồi nào là dọa sẽ chết trước mặt Mẹ, để xác chết của anh trước cửa nhà, rồi gọi báo chí đến,.. cứ mỗi lần dọa cấp cứu như vậy thì anh tôi và chị dâu cũng nạy được một ít, nên phương pháp ấy cứ sử dụng hoài cho đến ngày tôi về Việt Nam thăm nhà.

Cũng bỗn cũ soạn lại, anh cũng nhắn người nhà gọi Mẹ cho Mẹ biết là anh ấy bị đưa đi cấp cứu vì bị suy tim... Xui cho anh, hai vợ chồng đang... đi chơi thì bị té xe và anh được đưa vào bệnh viện cấp cứu thật! Từ chuyện giả mà thành chuyện thật!

Trong lần này cũng vậy, tôi cũng nương vào quy luật của nhân gian để làm cho Mẹ hứa với mình đi chơi nơi này, nơi nọ. Ở mặt khác, tôi cũng tìm cách chia sẻ cho Mẹ những gì tôi có mà Mẹ chưa được biết. Như phóng đường xuống Điện Mẫu tại Đạo Viện, đây là công trình chưa cần thiết trong giai đoạn này, nhưng đây là một nơi quan trọng và đẹp tại Đạo Viện mà Mẹ tôi chắc cả đời cũng sẽ không có dịp được chiêm bái nếu không có đường cho Mẹ đi...

Phần đòi thì tận lực nhưng vững bụng nhất là phải nghe được câu trả lời của Đức Vua Cha mà kể từ khi hành Đạo đến giờ đã 15 năm rồi, tôi chỉ được diện kiến Đức Mẫu Mẹ, tức Đức Vua Cha có 3 lần qua trung gian và một lần được diện kiến trực tiếp và chỉ nghe Mẫu nói có 2 câu là chấm dứt. Mà mỗi lần như vậy đâu phải do mình muốn là được đâu? Thế nên, lần này Đức Ngài bảo “con đi xin với Đức Vua Cha đi!” là một công án khó lòng thực hiện. Ngoài việc lập bàn hương án một cách bình thường và xin nhưng không nghe trả lời... Thế nên tôi cứ tìm lời giải đáp, suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ...

Không hiểu trước lúc tiếp chân Đức Ngài hành Đạo tôi đã từng diện kiến với Đức Vua Cha chưa? Điều này tôi không rõ vì thời gian trước đó tôi không có ý niệm chi cả! Dù tôi đã bắt đầu gặp các phần trong vô vi ngay từ khi tôi còn rất bé.

Từ khi đã có ý niệm về Đạo, lần đầu tiên tôi được trực diện với Đức Mẫu Mẹ là sau khi Đức Ngài lia thể được 3 ngày, lúc ấy thân xác của Người vẫn còn nằm trên lầu ở Ngõ 3 tháng 2. Ở dưới lầu, trước Ngõ Đức Mẫu Mẹ, tôi đã quỳ cùng với hơn 40 phẩm sắc hiện diện nơi đó cầu nguyện xin Đức Ngài trở về. Tôi đã xin với Mẫu Mẹ cho tôi được đi thể Cha của tôi và tôi tình nguyện chịu bị dọa ở bất kỳ cõi ngục nào, A Tỳ, Vô Gián chi cũng được. Tôi đã đặt lá số lên bàn tay tôi và đốt nó trên tay của mình... Sớ vừa cháy xong thì Điện Đức Mẫu Mẹ giáng xuống, nhưng lúc ấy chỉ là qua trung gian, qua một xác người.

Lần thứ hai, vào năm 1996 tại Northridge, đang trong giấc ngủ say, tôi chợt nghe tiếng đập cửa rầm rầm, các loại âm thanh nổi ra vang rền và náo loạn. Tôi mở mắt và bật dậy nhưng toàn thân của tôi lúc ấy không thể cử động được, tôi thấy trước mắt tôi là một bức tượng Mẫu bằng gỗ lớn thật là lớn, mắt Ngài đang nhìn tôi. Tôi cố vùng vẫy nhưng chỉ sử dụng được hai cùi chỏ của mình, trong tư thế nằm ngửa, tôi dùng hai cùi chỏ để lết về phía bức tường để có thể dựa vào tường mà trường dậy. Nhưng cố gắng hết sức thì chỉ ngóc được đầu cao lên một chút và cúi xuống gật đầu chào Mẫu. Một lúc sau thì “tượng Mẫu” biến mất, mọi vật đều trở lại sự im lặng bình thường như chưa từng có một sự việc nào biến động đã xảy đến. Tôi có hỏi Bibi lúc ấy đang nằm cạnh, Bibi cũng không nghe một tiếng động nào lạ cả. Dầu gì thì lúc ấy tôi cũng diện kiến Đức Mẫu Mẹ qua hình thức trung gian của một bức tượng gỗ nửa đêm hiện trong nhà.

Diện kiến Mẫu thì ít ỏi nhưng đi châu Mẫu thì nhiều, mỗi lần được đi châu thì cao lắm tôi chỉ thấy nền đất, vì lần nào cũng vậy, luôn có một lực thật mạnh đè đầu mình cúi xuống, có muốn nhìn lên một chút cũng không được. Trạng thái này luôn kéo dài, kéo dài. Biết là đang châu Mẫu nhưng hoàn toàn không thấy được những cảnh vật chung quanh, không nghe, cũng không biết được những chuyện gì xảy ra... Cho tới một lần vào khoảng năm 2000 tới trước năm 2002, 2003 gì đó mà tôi không nhớ chính xác, tôi cũng không nhớ là mình có từng ghi chú trường hợp này không (vì tôi viết nhiều lắm). Lần ấy cũng trong trạng thái Châu Mẫu, mặt cũng đang nhìn sát mặt đất. tôi phóng ý: “Lạy Mẹ, xin Mẹ cho con được diện kiến Mẹ!”. Bất chợt tôi thấy người như nhẹ bỗng lại, không còn cảm thấy bị đè. Vừa mới cử động được, tôi liền nhảy xổ thật nhanh đến Ngôi Mẫu và ôm chầm lấy Người, như một đứa nhỏ, tôi khóc rùm và kêu liên tục:

- Mẹ ơi Mẹ! Cho con đi về! Cho con về!....

Kêu gào nhưng không nghe một sự phản hồi nào cả, coi lại tôi đang ôm một tượng đá, mà lại một tượng đá thật là xấu, đúng ra nó chỉ là một cục đá xấu, rồi đèo gọt nửa giống như một cái bia, nửa giống như hình trụ không thẳng thớm, trên cái bia có vẽ nhóp nháp một gương mặt có mắt, mũi, miệng... bằng phấn viết bãng!

Hôm sau, tôi kể cho các Chư Vị, các chư Hộ Pháp, các Chư Thổ Thần... nghe:

- Hôm qua Thầy có gặp Đức Mẫu Hoàng...

Kể chưa hết, các vị xen vào:

- Rồi Thầy có ôm tượng đá không?

Tôi rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao các Chư Vị lại biết chuyện này. Tôi hỏi các Chư Hộ Pháp:

- Tại sao các vị lại biết Thầy ôm tượng đá?

Các vị không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi, nhưng các vị nói:

- Vì Đức Mẫu Hoàng đã biết Thầy muốn xin cái gì!

Đó là lần thứ Ba tôi được diện kiến Đức Mẫu Mẹ, tức Đức Thượng Đế nhưng qua trung gian một... cục đá!

Vào năm 2006 (hay 2007 – Nếu có dịp, sau này lục lại các ghi chú của mình, tôi sẽ hiệu đính lại thời gian chính xác sau.) Tôi được lệnh châu Mẫu. Lần này tôi được quỳ kế bên Ngai của Người. Ngài hỏi tôi:

- Con về đây! Con đã mang gì về cho Ta?

Vẫn cúi gằm đầu, tôi trình:

- Thưa Mẹ! Con đã mang về tất cả những gì Mẹ muốn, con đã mang đầy đủ 8 món bảo vật về cho Mẹ!

Tôi nghe tiếng Đức Mẫu Mẹ nói trong niềm vui:

- Ta rất hạnh diện vì con!

Ngài nắm bàn tay Phải của Thầy rồi đỡ Thầy dậy và cầm bàn tay Thầy xoay một vòng để Thầy đứng bên phía Trái của Người mà có thể nhìn quang cảnh phía sau lưng của mình, khi ấy Ngài cũng cùng đứng dậy. Trước mặt Thầy là hàng hà sa số các Chư Vị đang đứng phía dưới Ngôi của Người. Ngài giới thiệu Thầy trước mọi người và sau đó Ngài ban cho Thầy một cái mâm, trên cái mâm ấy có một cái tháp Đa Bảo kết bằng đá quý và một số vật quý khác mà tôi nhớ là có một số đá quý... Đó là lần đầu tiên Thầy được diện kiến với Đức Mẫu Hoàng...

... Những mẫu chuyện trên, tôi đã kể cho các vị ở Đại Hùng Linh Điện nghe từ nhiều năm trước, nay tôi kể lại nhằm để nói về sự khó khăn để có thể diện kiến được Thượng Đế để giải tòa công án “làm sao nghe được sự trả lời của Thượng Đế”, nay có đáp án, câu chuyện vừa kể xong, bất chợt tôi nảy ra

một liên kết:

- Hồng lẽ tại vì vậy, mình được ban ngọc nên bây giờ mình mới có ngọc đây cả ra?

Ai cũng bất ngờ về cái liên kết mà tôi vừa phát hiện này. Thật vậy, trong mâm mà Đức Mẫu Hoàng ban có ngọc trong đó và hơn tuần trước Đức Ngài có cho biết, dầu ngọc có nhiều đến bao nhiêu cũng là không đáng kể so với một đất nước, dầu số tiền bán được lớn bao nhiêu cũng là không đáng kể với mức độ mà mình đang có, nhưng sự kiện này sẽ dẫn đến một sự kiện lớn trong tương lai và Đức Ngài đã cho tôi biết thời gian của sự kiện ấy diễn ra lúc nào.

Nếu nói sự liên kết, nhờ Đức Mẫu Hoàng cho ngọc nên Đạo Viện mới có ngọc thì cũng khả tín và nhất là cho tôi nên ngọc nằm những nơi ấy từ bao đời nay, bao nhiêu người đi qua, đi lại nhưng chỉ có mình tôi là phát hiện được ra. Sau này, tôi chỉ lại cho các pháp hữu thì các vị cũng tìm được ra. Mà cũng lạ, khi phát hiện ra ngọc, có lần dẫn Tiến ra một bãi ngọc, ngọc nơi đó nhiều vô kể, không cần di chuyển, chỉ cần đứng một chỗ mà nhặt, cục nào cục nấy cũng nặng hơn cả kilo. Có thể nói nơi đó, có 100 cục đá thì đã có 99 cục ngọc. Thế mà sau hơn một tiếng đồng hồ dẫn Tiến ra bãi ngọc cùng nhặt ngọc với mình thì kiểm lại, Tiến nhặt được vài chục ký nhưng chỉ thuần là đá! Đá và đá. Điềm lạ là vậy, bảo vật trao vào tay người nào thì chỉ có người đó mới có thể nhặt được!

